Tot torna a començar

Per EloiA el dt., 05/10/2010 - 09:00

Mishima
-
Ordre i aventura

Lletra original

Quan d'un cel blau del nord somriguin
núvols blancs i bufi el vent,
i els teus pulmons s'inflin com veles,
i el sol t'escupi raigs al front.

Quan els pit-rojos i les caderneres,
els gaigs, les garces i els mussols
refilin a l'uníson una melodia
que tens al cor, potser comencis
a sospitar.

(I tothom sap que la sospita és la primera forma de la fè)

Quan recuperis tots els fragments
d'aquest naufragi que és la memòria,
d'aquests parracs ja no en direm corbates,
d'aquesta espelma ja no en direm llum.

Quan de la fosca nit salvatge
l'udol dels llops, convocant la lluna,
recorri en calfreds els petits cossos
dels vostres fills, és que tot
torna a començar.

O potser tu mai has tingut un amic imaginari.
O potser tu mai has demanat res al teu àngel de la guarda.
O potser tu mai t'has sentit fill d'un pare desconegut.

Lletra traduïda

Quan la sospita apunta a la fe

“Escoltant el disc em vaig adonar que parlava de coses de les quals no havia parlat mai. Podríem dir que es tracta de la proposta espiritual d’una persona que encara no sap si creu en Déu. Des que he tingut fills he començat a llegir un tipus de llibres que no havia llegit mai, de divulgació científica bàsicament i d’història de les religions, suposo per buscar respostes a preguntes incòmodes que em puguin venir d’aquí uns anys per part dels meus fills. Si existeix Déu, per exemple. Hi ha unes inquietuds que he començat a convertir en llenguatge i al final he escrit cançons sobre això. D’alguna manera estava buscant un ordre no necessàriament moral però sí espiritual, de sentit de la vida i el vaig acabant trobant en la música. Per això el títol. La vida és plena de coses que no entenem de què van, de les quals se’ns escapa el sentit, la nostra memòria és fragmentària, la nostra percepció precària... Amb la música s’ordenen els significats i pots intuir de què va tot això.” (David Carabén, cantant de Mishima responent a quins són els dubtes existencials que tracten al disc “Ordre i Aventura”. L’Hiperbòlic, Setembre 2010)

La cançó sembla presentar-se com una mena de retaule de dues cares que ens posen al llindar de la pregunta vers Déu. En les dues primeres estrofes la pregunta sobre Déu sorgeix davant la bellesa del món. Com pot ser que tot sigui tan bonic? Com pot ser que jo m’hi trobi tan en consonància? És la pregunta per Déu quan les coses van bé, com qui dóna gràcies a “algú” perquè li surt del cor.

En les dues darreres estrofes la pregunta sobre Déu sorgeix de la por i de la pròpia contingència humana. Què poca cosa som! Un conjunt de fragments desmemoriats coberts de bonics parracs. També sorgeix la pregunta per la continuïtat personal en els fills i, amb ells, tornarà la pregunta sobre Déu... aquest amic imaginari, aquest àngel que ens guarda del mal, aquest sentir-se fill altra vegada... tot torna a començar.

Dibuixa el teu retaule. Quin seria el teu díptic? Quines imatges, fets o situacions et posen al llindar del desig de l’Amic imaginari?

Dona mirant per la finestra

Com a text complementari proposem la contemplació d’un quadre: “Dona mirant per la finestra” (1822), del pintor alemany Caspar David Friedrich. La seva dona, Caroline Bommer, és qui apareix d’espatlles a l’espectador contemplant el riu Elba a través d’una contrafinestra oberta. La geometria està plenament calculada i té una interpretació religiosa del quadre (la creu de la finestra l’altre marge del riu com el més-enllà, el riu com a mort...). la composició de la finestra és idèntica a la del seu estudi que havia pintat en Kersting. Tensió entre un estret interior i un llunyà i inassolible exterior. Diu a Novalis: “Donant a allò baix un sentit superior, a allò ordinari un aspecte misteriós, a allò conegut la dignitat de desconegut, a allò finit l’aparença d’infinit, ho converteixo en romàntic”.

Aquest quadre és la negació de les teories del renaixement de la perspectiva com a eina per a controlar el món. Aquí la finestra, la pintura, del renaixement és negada, tapada, menystinguda. És la mort de la perspectiva clàssica, el retorn de l’home al llindar del sagrat, del sublim incommensurable.